

Imád, átkod nem érdekel más
S csak kicsúfolnak könnyedér'!

Nincsen remény, nincs irgalom.
Nem kérdi a világ, vajon
Selyemben halsz-e meg vagy éhen,
Átokkal hervadt ajkadon.

Légy vidám vagy kétségbesett:
Pokolban élni végzeted.
Zárdába, vagy kórházba menni:
Egyforma vétek s bú neked!

(Szegedi Napló, 1881. június 11. 132. sz. 1.)

Perdita temetése

ÁBRÁNYI EMIL⁴

[...]
Mehalt? Vagy alszik? Várja, hogy sirassuk
S aztán kaczagva ébred?
Virágok rajta ... úgy simulnak hozzám
Mint búcsuzó testvérek ...!

Az ablakon kémlő fecskék koczognak,
Elköltöző csoport ...!
Hívják magukkal boldogabb hazába
A kedves kis botort ...!

⁴ Költő, műfordító, újságíró (1851–1920). Több költeményében megverselte a bukott nők kiszolgáltatottságát és az irántuk érzett részvétét (*Perdita temetése; Teréz.* 1884).

Mosolygott mindig, hogy ne lássa senki
Hű lelke mily beteg;
Mi búja volt? Olvasd a régi dalban:
„Meghalt, mert szeretett!”
[...]

(1877. Ábrányi Emil újabb költeményei 1876–1881. Budapest, 1881. 168–169.)

[Rózsakinálás, zene mellett...]

REVICZKY GYULA

Rózsakinálás, zene mellett
Az ördögé lett ifju lelked,
És kezéd most virágokat,
Ajkad meg csókot osztogat.

Náladnál semmivel se jobbak
Neveztek csúf szóval bukottnak.
Kimondtam én is azt a szót,
S nem volt rá semmi válaszod.

Csak rám hajoltál, hogy ne lássam
Két arczod' kipirulni lázban.
Félénken súgtad s reszketőn:
„Rád haragudni nincs erőm!”

Koldúsa koldusabb világnak!
Borulj reám; én szánva szánlak.
Lelkem a porban is megért,
Szeret s megáld hű szívedért.

(Hazánkfia, 1880. január 24. 4. sz. 2.)